

ת"פ 43312/08/13 - מדינת ישראל נגד גד ברנס

בית משפט השלום באילת

04 נובמבר 2014

ת"פ 43312-08-13 מדינת ישראל נ' ברנס

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן ועו"ד איציק אלפסי

שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

גד ברנס

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן רבינוביץ

סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. הנאשם הועמד לדין בשל עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

לפי כתב האישום, הנאשם הינו בעליה של אכסניית "אביב" באילת (להלן: "האכסניה"). במועדים 27-29 לאוקטובר 2012 התארחו בסוויטה באכסניה מר מוחמד מכלוף (להלן: "המתלונן") ורעייתו. ביום 28.10.2012 סמוך לשעה 23:30 התנהל ויכוח בין המתלונן לבין פקיד הקבלה של האכסניה, מר מאיר שמואל (להלן: "מאיר"), בעקבות בקשת המתלונן לארח בחדרו באכסניה זוג חברים ושני ילדיהם ואילו הוא עצמו ורעייתו ילוננו בחדר אחר, ללא תוספת תשלום בגין שינו זה. מאיר הזמין משטרה למקום וכעבור דקות ספורות ביטל את קריאתו למשטרה. חבריו של המתלונן עצבו את המקום, עם ילדיהם, והמתלונן שב לחדרו באכסניה.

בבוקרו של יום 29.10.2012 בשעה 5:55 בקירוב, דפק הנאשם על דלת חדרו של המתלונן, צעק כי הוא הבעלים של המקום ודרש שיפתח את הדלת כי הוא רוצה לשוחח עמו. כאשר הגיע המתלונן לנאשם, כפי בקשתו, איים עליו הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו בכוונה להפחידו בכך שאמר לו: "...תקשיב לי טוב תקשיב, אני משבית אותך עכשיו ב-2 דקות...עכשיו דבר איתי יפה לפני שאני פותח אותך לשניים...תעלה לחדר שלך מהר קח את זה לטובתך הכי טוב תארוז את התיק שלך וצא מהמקום...מה שעשית אתמול טעות בת זונה של טעות, התעסקת עם המשפחה הלא מתאימה, הוא דיבר איתך יפה הביא לך משטרה שאני לא מתעסק עם

משטרה אבל בכל זאת אח שלי הוא קצין משטרה בכיר תקשיב טוב אני בשנייה עוצר אותך ל-48 שעות. גם תקבל מכות כמו מניאק וגם יעצרו אותך."

2. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם באמצעות בא כוחו, כי הוא הבעלים של האכסניה. נטען כי במועד האמור נתגלעה מחלוקת בין המתלונן לבין מאיר, במהלכה איים המתלונן שהוא ישרוף את המקום. בעקבות כך, הזמין מאיר משטרה למקום והשוטרים אמרו למתלונן שאם הוא רוצה להוסיף אנשים לחדרו עליו לשלם עבורם. עוד נטען כי המתלונן אמר לנאשם: "יהודים מסריחים, יהודי מלוכלך", והתנהג בצורה כוחנית ומאיימת. נטען כי הקלטת השיחה בין הצדדים "בושלה" באופן שהוסרו ממנה דברים שנאמרו. הנאשם אישר חילופי דברים קשים בינו לבין המתלונן, אך לא זכר את תוכנם במדויק ועל אף שכפר במיוחס לו, הוא לא שלל שהדברים נאמרו והלין על כך שלא הוגש כתב אישום נגד המתלונן.

תמצית פרשת התביעה

3. העד המרכזי מטעם התביעה, המתלונן, הינו עורך דין מאום אל פחם. המתלונן סיפר בעדותו כי רעייתו והוא התארחו בסוויטה באכסניה במועדים המצוינים בכתב האישום. במהלך שהותם באילת פגש קרובי משפחה והציע להם לשכור חדר באותה אכסניה. לדברי המתלונן, קרוב המשפחה הגיעו לאכסניה ונתבקש לשלם תוספת מחיר עבור לינת ילדיהם ולכן ביקש ממנו לשוחח עם מאיר כדי שיפחית להם במחיר. המתלונן נענה לבקשה ופנה למאיר כדי שיעשה הנחה היות ומדובר באירוח ללילה אחד. לדבריו, מאיר הרגיש שהוא מאיים ולכן הזעיק משטרה. השוטרים שהגיעו למקום התרשמו אחרת ועזבו בתוך זמן קצר. המתלונן הכחיש כי איים על מאיר וציין כי המליץ לקרובו לשלם עבור הילדים, אך האחרון העדיף לעזוב את המקום ואילו המתלונן שב לחדרו והלך לישון. לטענת המתלונן, בשעה 5:55:35 הקיש הנאשם בחוזקה על דלת חדרו וצעק בטון מאיים: "קומו קומו תרדו למטה". המתלונן תיאר בעדותו את תחושת הפחד שאחזה בו וברעייתו. המתלונן יצא מחדרו וירד למשרד הקבלה, כשבאמתחתו מכשיר טלפון נייד כדי להקליט את המתרחש. המתלונן סיפר כי שאל את הנאשם מדוע העיר אותו בשעה כה מוקדמת והנאשם השיב במילים: "מניאק, מזדיין ובן זונה" ועוד מיני אמירות ובהמשך איים עליו שישבית אותו, יחתוך אותו לשניים, אמר שהוא בן למשפחת ברנס שיכולה הכל ואחיו קצין בכיר במשטרה וביכולתו לעצור אותו ולכלוא אותו בבית הסוהר. המתלונן ציין שאמר לנאשם שהוא חולה סכרת, על אף שאין הדבר נכון, מפני שחשש שהנאשם יכה בו. המתלונן ורעייתו הזדרזו לעזוב את האכסניה ונסעו למשטרת אילת להגיש תלונה על איומים. המתלונן הפנה להקלטת השיחה שניהל עם הנאשם והציג צילום של מכשיר הטלפון שלו, ממנו ניתן ללמוד כי ההקלטה החלה בשעה 5:55:35 ונמשכה 5:01 דקות.

4. התביעה הציגה, בין היתר, הקלטת השיחה שניהל המתלונן עם הנאשם ע"ג תקליטור, תמלולה ופרטי ההקלטה ע"ג צילום צג הטלפון של המתלונן; הודעותיהם של הנאשם ומאיר במשטרה; דו"ח פעולה ובו פרטי הדיווח למשטרה מיום 28.10.2012 שעה 23:32 אודות אירוע באכסניה.

5. הנאשם ציין בעדותו כי הוא בעליה של האכסניה במשך כ-26 שנים. לדבריו, ביום 28.10.2012 קיבל דיווח ממאיר כי המתלונן ביקש לשכן בחדרו אנשים נוספים ללא תשלום. הנאשם מסר שמאיר היה מפוחד ונסער, וסיפר לו שהמתלונן אמר: "אני שכרתי חדר ואני אכניס כמה אנשים שאני רוצה לחדר ללא תשלום נוסף"; ובהמשך צעק: "אני עו"ד, אני אשרוף לכם את המקום, אני אקח לכם את המקום", ולכן הזמין את המשטרה.

לדברי הנאשם, נמסר לו שהשוטרים הרגיעו את הרוחות והזהירו את המתלונן כי הוא צריך לשלם עבור החדר. ברם, לאחר עזיבת השוטרים, ישנו המתלונן ורעייתו בחדר נוסף ששכר ואילו קרובי משפחתו וילדיהם לנו בסוויטה שלו, מבלי ששולמה התוספת הכספית הכרוכה בכך. למחרת בבוקר, הגיע הנאשם לאכסניה ולאחר שעודכן ממאיר אודות אירועי הלילה, עלו השניים לחדרו של המתלונן כדי להבין מדוע הוא מסרב לשלם עבור החדר. לדברי הנאשם, המתלונן פצח בצעקות כגון: "תעופו מפה, אני רוצה לישון, אני לא אשלם שום דבר"; "אני אשרוף לכם את המקום, אני אקח לכם את המקום" ובהמשך אמר: "יהודים מסריחים".

הנאשם ציין כי ירד לקומת הקבלה והנאשם הגיע אף הוא, לאחר כ-2-3 דקות, והמשיך לאיים, לקלל ולהקניט אותו ובתגובה השיב לו באותה מטבע, והצטער שלא שלט בפיו. הנאשם אישר שאמר למתלונן דברים לא יפים, כתוצאה מכך שהמתלונן קילל ואיים עליו.

הנאשם עומת עם תיעוד שיחתו עם המתלונן, כפי שהוקלטה על ידי המתלונן, ואישר כי אמר את הדברים שנשמעים בהקלטה, וטען כי נמחקו ממנה דברי האיום שהמתלונן הפנה כלפיו.

6. עד הגנה נוסף, מאיר המשמש כפקיד קבלה באכסניה, מסר בעדותו כי המתלונן שכר את הסוויטה, בה התארח עם רעייתו. ביום השני לשהותו, הוא שכר חדר נוסף עבור זוג חברים ושילם עבורו. לגרסתו, ביום 29.10.2012 בשעות הערב שב המתלונן לאכסניה עם זוג נוסף ושני ילדיהם. מאיר ציין כי אמר למתלונן שיש לשלם גם עבור הילדים, וזה השיב לו: "אלו ילדים והם ישנו אצלי"; וכן: "אני יכול לעשות מה שאני רוצה, להכניס כמה אנשים שאני רוצה, אני הזמנתי סוויטה". בנסיבות אלו, כך מסר מאיר, הזמין משטרה למקום. עד לבואה של המשטרה הוסיף המתלונן ואמר למאיר כי הוא ישרוף את המקום. לטענתו המשטרה הבהירה למתלונן שעליו לשלם תוספת עבור הילדים, אך בפועל המתלונן לן בחדר הזוגי הנוסף ששכר ואילו חבריו וילדיהם לנו בסוויטה.

למחרת היום, בשעת בוקר, עת הגיע הנאשם לאכסניה, הוא עודכן על ידי מאיר, כך לפי עדותו, והשניים עלו לחדרו של המתלונן. מאיר מסר שהציג בפני המתלונן את הנאשם כבעל המקום וירד חזרה לקומת עמדת הקבלה. מאיר לא ידע לספר על מרבית חילופי הדברים בין הנאשם לבין המתלונן, משום ששב לעמדת הקבלה, אך ציין כי שמע צעקות ואיומים כגון: "אני אעשה מה שאני רוצה, אני אשרוף את המקום". מאיר הוסיף וציין כי לאחר מספר דקות, עת הגיע המתלונן לקומת הקבלה, הוא חזר על

איומיו לשרוף את המקום. מאיר התקשה למסור פרטים נוספים אודות השיחה שהתנהלה בין המתלונן לבין הנאשם.

7. ההגנה הציגה, בין היתר, מזכר של השוטרת ריימונד מיום 4.8.2013 בו ציינה את חששותיו של המתלונן להגיע לאילת לצורך עימות מול הנאשם ובקשתו לקיים את העימות בבאר שבע; פרוטוקולים של שני דיונים בפני מותבים שונים בחיפה, בהם התייצב המתלונן כצד או כעורך דין; מספר מכתבים ששלח המתלונן למשטרת אילת לקבלת עדכון אודות החקירה כנגד הנאשם, מהם עולה חששם של המתלונן ורעייתו מפני הנאשם, עד כי נטען שהם מסתגרים בביתם.

8. ההגנה טענה להגנה מן הצדק, המצדיקה את ביטול האישום בשל אכיפה בררנית; ולחלופין, עתרה לזיכוי הנאשם משום שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמו. הסנגור ביקש לתת אמון בעדי ההגנה, הנאשם ומאיר, וטען כי אין לתת משקל להקלטת השיחה שבין המתלונן לבין הנאשם, משום שנערכה על ידי המתלונן עצמו. נטען כי המתלונן הקצין והגזים בהצגת האירוע ופעל בשל ביצע כסף כדי לתבוע פיצוי כספי.

דין והכרעה

9. סעיף 192 לחוק העונשין, קובע כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו- מאסר שלוש שנים".

הלכה פסוקה היא כי הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון הוכחה בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינומבחן אובייקטיביודי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ראו: ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.4.2011); וכן כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק רביעי, עמ' 2123). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבתי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר, לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. לשם קיום היסוד הנפשי, די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרוב לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או

להקניט את קולט האיום [ע"פ פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.4.12)].

10. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, שוכנעתי לקבל את גרסת התביעה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

11. כאמור, לפני עדות יחידה של מתלונן. "אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים. זאת - בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "... מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד" (ראו כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע - 2009, עמ' 470). עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

12. עדותו של המתלונן בבית המשפט הותירה רושם חיובי ומהימן בכל הנוגע לגרסתו לגבי דברי האיום שהטיח בו הנאשם. המתלונן לא הכחיש כי נתגלעו חילוקי דעות בינו לבין מאיר, פקיד הקבלה, על רקע רצונו לסייע לקרובי משפחתו ללון עמם באותה אכסניה. המתלונן אישר כי במהלך הויכוח הזעיק מאיר שוטרים למקום ואלה עזבו בתוך זמן קצר. למחרת בבוקר, לפני השעה 6:00 AM, שעת בוקר מוקדמת לכל הדעות, לבטח לאלה הנופשים בחופשה, התדפקו הנאשם ומאיר על דלת חדרם של המתלונן ורעייתו, והוא שמע אמירה רמה: "קומו קומו תרדו למטה". שוכנעתי מעדות המתלונן כי כבר בשלב זה הוא ורעייתו חשו פחד, שכן אין אדם מצפה לסוג כזה של השכמה בהיותו בחופשה בבית מלון באילת. המתלונן ציין בעדותו כי רעייתו דתייה, והוא חשש שיכנסו זרים לחדרם בעודם במיטה. המתלונן ציין לדרישה, יצא מחדרו וירד אל קומת הקבלה, לא לפני שהצטייד במכשיר טלפון ערוך להקלטה. המתלונן ציין בעדותו כך: "ברגעים אלו חשתי רע מאד, הכנתי את הפלאפון שלי והכנתי את ההקלטה והקלטתי את כל השיחה שלי עם מר ברנס". המתלונן ציין כי בהגיעו לקומת הקבלה, הלן בפני הנאשם על דרך השכמתו. בתגובה, כך העיד המתלונן, פצח הנאשם בקללות ואיים להכות אותו ולפגוע בו, עד שלבסוף דרש ממנו להסתלק מהאכסניה לאלתר.

13. מפאת חשיבות הדברים, להלן השיחה שהתקיימה בין המתלונן לבין הנאשם, כפי שהוקלטה במכשיר הטלפון של המתלונן:

"המתלונן: יום שני 29 לאוקטובר 2012.

הנאשם: בוקר טוב.

המתלונן: כן בוקר טוב.

הנאשם: מה קרה אתמול שאתם איי.

המתלונן: אתה הבעל בית?

הנאשם: אני בעל בית כן.

המתלונן: מה אתה בשש בבוקר דופק בדלת קומו קומו תבואו אליי מה קורה?
הנאשם: למה אתה מדבר ככה כמו איזה מניאק תגיד לי הא, למה אתה מדבר ככה, בוא בוא רגע
תצא החוצה תצא, צא החוצה עכשיו צא.
המתלונן: אבויא אני בסך הכל, בסך הכל.
הנאשם: לפני כן דיברת עם אנשים.
המתלונן: אדוני, בסך הכל.
המתלונן: אדוני, אדוני, אדוני.
הנאשם: תקשיב לי טוב אני משבית אותך עכשיו בשתי דקות, שים לב אתה מדבר עם משפחת
ברנס אל תדבר איתי ביד, אני דיברתי איתך בכבוד.
המתלונן: אני מאד מכבד אותך.
הנאשם: עכשיו דבר איתי יפה.
המתלונן: אני מאד מכבד אותך.
הנאשם: לפני שאני פותח אותך לשתיים, שמעת אותי.
המתלונן: אדוני אני מאד מכבד אותך.
הנאשם: אז תסתום את הפה.
המתלונן: אני מאד מכבד אותך.
המתלונן: אני מאד.
הנאשם: חתיכת מניאק מזדיין, מה שעשית לעובד.
המתלונן: אני מאד.
הנאשם: בן שבעים, בן שבעים ואתה עושה לו התקפת לב אתה לא מתבייש איזה דיבור יש לך.
המתלונן: אדוני אני מאד מכבד אותך גם כיבדתי את האדם.
הנאשם: תעלה לחדר למעלה לחדר שלך עכשיו מהר קח את זה מהר לטובתך.
המתלונן: כן.
הנאשם: הכי טוב תארוז את התיק שלך ותעו... ותצא מהמקום עכשיו.
המתלונן: כן, כן, עלא ראסי.
הנאשם: בוא איתי.
המתלונן: יילא על ראסי יא אבויא.
המתלונן: שניה רק אשתי אדוני אשתי בלי בגדים, שניה אני אתן לה להתלבש וכבר זזים, בסדר.
הנאשם: מה שעשית אתמול, עשית טעות בת זונה של טעות, התעסקת עם משפחה לא מתאימה,
שמעת, הוא דיבר אתך יפה הביא לך משטרה שאני לא מתעסק עם משטרה אבל בכל זאת אח
שלי הוא קצין משטרה בכיר.
המתלונן: אני אדוני.
הנאשם: תקשיב טוב, תקשיב טוב אח שלי קצין משטרה, ואני בשניה עוצר אותך עכשיו גם תקבל
מכות כמו מניאק וגם יעצרו אותך במשטרה.
המתלונן: אדוני, אדוני אני עם סכרת.
הנאשם: אתה עם סכרת, אתה עשית לו התקפת לב לבן אדם הלך לבית חולים יש לו אישור
רפואי.
המתלונן: אני חולה סכרת.

הנאשם: הפחדת אותי.
המתלונן: אני חולה סכרת.
הנאשם: אתה חולה סכרת.
המתלונן: אני חולה סכרת.
הנאשם: אז למה איימת על בן אדם.
המתלונן: אני עכשיו הסוכר ירד.
הנאשם: כן, אבל למה איימת על בן אדם כשאתה חולה סכרת.
המתלונן: נשבע לך, נשבע לך שאני לא איימתי.
הנאשם: אתה רוצה בן כמה הוא בן שבעים, אתה לא מתבייש כמו סבא שלך.
המתלונן: נשבע לך שלא איימתי, נשבע לך בעיניים שלי.
הנאשם: לא איימת.
המתלונן: נשבע לך שלא איימתי.
הנאשם: אז למה הוא הביא לך משטרה אם לא איימת.
המתלונן: אני לא אהבתי את הקטע אבל לא איימתי, נשבע לך לא איימתי.
הנאשם: אתה מנסה להכניס לעסק שלי אנשים שלא גרים פה.
המתלונן: נשבע לך שלא איימתי.
הנאשם: מי אתה אלוהים, למה אתם חושבים שאתם אלוהים, אני לא מבין מה ככה.
המתלונן: היה קטע קטן היה.
הנאשם: איזה קטע קטן אתה איימת על בן אדם איום רשמי, מצולם אתה כן, כן אתה מצולם אבל, אתה רוצה לראות את התמונה.
המתלונן: אדוני אני לא איימתי למה לי לאיים, למה לי לאיים.
הנאשם: בוא אני יסביר לך בחור צעיר.
המתלונן: נשבע לך נשבע לך.
הנאשם: בן כמה אתה, בן כמה אתה.
המתלונן: אני שלושים.
הנאשם: שלושים אני בן 51 תסתכל עליי טוב, הבן אדם הזה הוא בן 70, עכשיו אתה יודע מה שאתה עשית, אם הוא הולך לבית חולים אתה אפילו לא יודע מביא לך אישור רפואי על איום, אתה עכשיו יושב בתוך הכלא 48 שעות, יש לך משפט גם אתה הולך לבית סוהר.
המתלונן: אבל.
הנאשם: אתה מבין את זה.
המתלונן: נשבע לך שלא איימתי עליו, בסדר, יכול להיות שלקח את זה אישי.
הנאשם: בחצי טלפון הייתי עושה לו את זה עכשיו, אבל אני לא בן זונה.
המתלונן: יכול להיות שהוא הבין את זה.
הנאשם: מה שאני יכול לבקש ממך עכשיו, אני רוצה שתתנצל בפני הבן אדם הזה, אני רוצה שתתנצל בפני הבן אדם הזה כי הוא כמו סבא שלך וכמו סבא שלי, אז אם אתה גבר תתנצל בפני הבן אדם הזה.
המתלונן: תן לי לעלות לדברים שלי ואני זז ואני מתנצל.
הנאשם: לא אני רוצה שתתנצל לפני עכשיו.

המתלונן: תן לי לעלות לדברים שלי, אשתי מה זה דואגת חבל על הזמן, תן לי לעלות לדברים שלי.

הנאשם: ככה לא מתנהגים.

המתלונן: תכין קפה שותים קפה להתראות.

הנאשם: אבל למה, למה ככה.

המתלונן: תכין קפה, נו תכין קפה.

·
·

14. הקשבתי בקשב רב להקלטת השיחה שבין הנאשם למתלונן. הדברים הנשמעים, דברי איום המה, במרום החומרה, שנועדו להטיל מורא, פחד ואימה. הדברים נאמרו בטון מאיים, בצעקות רמות ומלחיצות שיש בהן, לכל הדעות, כדי לזרוע פחד בקרבו של כל אדם סביר. המתלונן מסר בעדותו כי חש מאוים מדברי הנאשם. הוא חשש שהוא עומד לקבל ממנו מכות ולכן העמיד פנים של חולה במחלת סכרת, כדי להניא את הנאשם מלגלוש לאלימות פיזית. וכך הסביר המתלונן בעדותו: **"באשר לעניין מחלת הסכרת ו'תכין קפה', עשיתי כל שעשיתי על מנת לברוח משם ולהבטיח את שלומי ולגמור את העניין הזה כי הבן אדם היה מאד רציני ואם לא הייתי אומר לו שאני חולה סכרת הוא היה מממש את הבטחותיו"** (עמ' 20 לפרוט').

תחושת הפחד עליה העיד המתלונן ניכרה היטב משמיעת השיחה בין השניים. קולו של המתלונן נשמע לחוץ ומפוחד, הוא הכחיש כי איים על פקיד הקבלה, וכל העת שב ואמר כי הוא רוחש כבוד לנאשם ונענה ברצון להסתלק מהמקום.

15. המתלונן הוסיף בעדותו כי אשתו נותרה מפוחדת בחדרם, קשובה לצעקות הנאשם. מיד עם עזיבתם את האכסניה, נסעו השניים היישר לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה נגד הנאשם. המתלונן תמך דבריו באישור הגשת התלונה במשטרה מיום 29.10.2012 שעה 06:28. המתלונן ציין כי השמיע לשוטרים את שיחתו עם הנאשם, באמצעות מכשיר הטלפון שלו.

16. יתר על כן, וזה העיקר, הנאשם בעדותו בבית המשפט, אישר כי אכן אמר את האמירות המיוחסות לו, כפי שהן נשמעות בהקלטה. וכך העיד בחקירתו הנגדית:

"ש. גם הדברים שאמרת למתלונן בהקלטה זה אתה אמרת והכל שם אמת נכון?

ת. נכון והצטערתי על זה." (פרוט' עמ' 33).

...

ש. כל מה שאמרת בהקלטה למתלונן האם זה נכון?

ת. כן." (פרוט' עמ' 35).

...

ש. אתה דופק בדלת אומר לו בוקר טוב, הוא אומר מה אתה דופק בשש בבוקר ואז

אתה אומר: "למה אתה מדבר ככה כמו איזה מניאק" נכון?

ת. כן.

...

ש. ואתה בא לחדר ואומר לו: "צא צא החוצה"?

ת. כן כל זה הודיתי והצטערתי.

...

ש. תאשר שכל מה שאמרת בהקלטה לא באמת התכוונת לעשות אלא זה היה כדי להפחיד אותו?

ת. כן". (פרוט' עמ' 37)

17. אטעים כי לא מצאתי בסיס לטענת ההגנה כי הקלטת השיחה, שבין הנאשם לבין המתלונן "בושלה", באופן שהושמטו ממנה חלקים, בהם נשמעים דברי איום מפיו של המתלונן. הקשבה להקלטה מעלה, מניה וביה, כי מדובר בהקלטה אחת רציפה. ההקלטה נפתחת בקולו של המתלונן אשר מציין את מועד ההקלטה ולאחר מכן נשמעות המילים: "בוקר טוב" ומיד בהמשך המתלונן שואל את הנאשם האם הוא בעל הבית והנ"ל מאשר בחיוב. השיחה הסתיימה לאחר שהמתלונן נעתר לדרישת הנאשם לעזוב את האכסניה ושב לחדרו ושוחח בערבית עם אשתו, ששהתה בחדר. לפי התרגום שהציג המתלונן, בנוגע לשיחה הקצרה שהוקלטה בינו לבין אשתו, עולה כי אשתו אמרה לו שהיא נורא פוחדת, ולשאלתה מה רצה הנאשם, השיב לה שרצונו לריב. מיד לאחר מכן, ביקש הנאשם מאשתו להתארגן לעזיבת האכסניה.
18. בנוסף לכך, הציג המתלונן צילום צג הטלפון שלו, ובו פרטי ההקלטה (ת/9). לפי פרטים אלה, ההקלטה בוצעה באילת, ביום 29 באוקטובר 2012 בשעה 05:55:35 ונמשכה 05:01 דקות, וכן פרטים טכניים אודות קובץ ההקלטה. יובהר כי משכה של ההקלטה, כפי שהוצגה לבית המשפט בקובץ שמע ע"ג תקליטור (ת/4), הינה 05:01 דקות בדיוק.
19. על בסיס האמור לעיל, משההגנה לא הציגה כל ראיה באשר לשינויים בקובץ המתעד את השיחה, מלבד העלאת טענות בעלמא; הודיית הנאשם כי הוא זה שנשמע בהקלטה, ואף אישר כי אמר את הדברים; עדותו המהימנה של המתלונן, לרבות העובדה כי מיד לאחר שעזב את האכסניה התייצב בתחנת המשטרה כדי להתלונן על הנאשם ובאותה ההזדמנות השמיע לשוטרים את השיחה המוקלטת, והנתונים הטכניים של ההקלטה - מצאתי לקבוע כי קובץ השמע אינו "מבושל" או "מהונדס", אלא מדובר בהקלטה אמינה של שיחה אותנטית שהתקיימה בין המתלונן לנאשם. בהעדר מחלוקת ממשית לגבי יתר התנאים המפורטים בע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 194-195 (1984), המסקנה היא כי הקלטת (ת/4) הינה ראיה קבילה ומצאתי לתן לה משקל מרבי.
20. על בסיס הקביעה כי הנאשם אמר את שנשמע בהקלטה למתלונן, אוסיף כי שוכנעתי שדברי הנאשם זרעו במתלונן תחושות פחד וחשש ממשיות. המתלונן חש מאוים ודאג כי הנאשם יבטא את איומיו בדרך של מעשי אלימות פיזית. המתלונן נשמע כנוע, קולו רעד ודבריו היו מגומגמים למול עליונות הנאשם בשיחה ביניהם, שבאה לידי ביטוי בצעקות, קללות ואיומים של ממש. המתלונן הציג עצמו כחולה סכרת ("עכשיו הסוכר ירד"), על אף שאין כך הדבר, ונענה ברצון לדרישת הנאשם להסתלק מהמקום על אף שעת הבוקר המוקדמת. המתלונן טען, במועד עדותו, כי פחד לשוב לעיר אילת לשם מתן העדות, ולכן ביקש מחבר התלוות אליו. עם זאת, סבורני כעמדת ההגנה, שהמתלונן הפריז והקצין בתיאור תחושות הפחד והחשש שליוו אותו במהלך התקופה שלאחר האירוע באכסניה.
- המתלונן מתגורר באום אלפחם ובבעלותו משרד עורכי דין, כשעיקר עיסוקו באום אלפחם ובבאר שבע (עמ' 2 לפרוט'). במכתבים ששיגר למשטרת ישראל במועדים שונים, בתקופה שבין נובמבר 2012 לבין יולי 2013 (נ/4-7), גולל המתלונן טענות לפיהן הוא ואשתו חוששים לצאת מביתם. בחקירתו הנגדית, אישר המתלונן כי יצא מביתו לצרכי עבודה, אך הדגיש כי הוא ואשתו חששו לצאת מביתם, בעיקר לאזור באר שבע, בתקופה שלאחר האירוע. כאמור, דומני כי המתלונן הפריז בחששותיו ובהשפעותיהן על אורחות חייו במשך תקופה ממושכת, אך אין בכך כשלעצמו מלפגוע בתחושות הפחד והאימה שחש, במלוא עוצמתן, במועד הנקוב בכתב האישום, עת

אויים על ידי הנאשם.

21. מצד ההגנה, לא נשמעה מפי הנאשם כל הצדקה לדברי האיום שאמר למתלונן, מלבד הטענה כי המתלונן עצמו איים והפחיד את מאיר בערב שקדם לאותו בוקר, במהלך הוויכוח על החדרים. הנאשם אישר בעדותו שלא נכח במקום עת נתגלעה מחלוקת בין מאיר למתלונן, כך שלא יכל להעיד ממקור ראשון אודות דבריו של המתלונן למאיר. מעדות הנאשם עולה כי עם בואו לאכסניה בבוקרו של יום 29.10.2012, ולאחר שעודכן ממאיר אודות אירועי הלילה, התמלא חמה, ומכאן התגלגלו הדברים, כפי המפורט לעיל, לכדי קללות ואיומים כלפי המתלונן, אז פגש בו לראשונה. ויובהר, לא מצאתי כל הצדקה להתנהלות הנאשם, אף אם המתלונן אכן איים על מאיר ערב קודם לכן. בעניין זה יש לציין כי לנאשם היו טרוניות רבות כוללניות כנגד התנהלות המגזר המוסלמי בכללותו, כפי שיטתו, באומרו במשטרה: "אני רוצה לציין גם שנהוג בחג שלהם תמיד לבוא בקבוצות גדולות ובכלל לא לציית לחוקי המלון, הם לא מצייתים בכלל כל המגזר הערבי לא מציית לחוקי המלון. הם שוכרים חדר לשניים ורוצים להכניס עשרה אנשים נוספים".

22. נוסף לכך, לא שוכנעתי כי יש הצדקה לביטול כתב האישום, בשל הגנה מן הצדק, עקב אכיפה בררנית, אשר העדיפה את המתלונן על פני הנאשם. סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 נחקק בשנת 2007 בעקבות דוקטרינת ההגנה מין הצדק והוא קובע כי לאחר תחילת המשפט, רשאי הנאשם לטעון טענה מקדמית לפיה "**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית**". נקבע כי השימוש בטענה יעשה במשורה, רק במקרים קיצוניים, לאחר שייבחן כל מקרה לנסיבותיו. כך שטענת ההגנה מן הצדק נועדה לתן פתרון למקרי קיצון בלבד כפי שנקבע בע"פ 2910/94 ארנסט יפת נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221:

"המדובר במקרים בהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסבלו. ברי כי טענה כגון זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשגרה ובענייני דיומא סתם".

לימים, רוככה דרישה זו עת נקבע כי טענת ההגנה מן הצדק תקום לנאשם במקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע "באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות" [ראו ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776].

בע"פ 5672/05 **טגר בע"מ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.10.2007) נקבע:

"עם כניסתו לתוקף של התיקון לחוק, הפכה ההגנה מן הצדק מדוקטרינה הלכתית לדוקטרינה המוכרת ומעוגנת בספר החוקים... הגנה מן הצדק, כך נראה, הייתה ונותרה טענה שיש לקבלה במקרים חריגים בלבד... באשר לשלבי הבחינה בהם יש להעביר את טענת ההגנה מן הצדק, נראה שאין סיבה לשנות מהמבחן התלת שלבי שנקבע בפרשת בורוביץ".

כאשר מדובר באכיפה בררנית או באכיפה חלקית על בית המשפט לעמוד על מניעה של הרשות. קרי, בהיעדר

צידוק גלוי לעין להבחנה בין שניים שביצעו אותה עבירה והעמדה לדין של אחד מהם, ההבחנה תיגזר תוך בחינת מניעה של המאשימה.

עמד על כך השופט זמיר בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע, פ"ד נג(3) 289, 308 (1999) בקובעו כהאי לי שנא:

"טענה של אכיפה בררנית היא טענה של פגיעה בשוויון. כל רשות מינהלית חייבת לנהוג בשוויון. כך גם תובע במשפט פלילי... מכאן, כפי שמקובל לגבי טענה של פגיעה בשוויון, אם לכאורה יש יסוד בראיות לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המינהלית. כתוצאה עובר הנטל אל הרשות המינהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית בררנית, בפועל היא מתבססת על שיקולים ענייניים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את החלטת הרשות. אם הרשות אינה מרימה נטל זה, עשוי בית המשפט לפסול את ההחלטה בגין שיקול זר או בגין פגם אחר שנתגלה בה, או לתת סעד אחר כנגד הפגיעה בשוויון...".

מוסיף בית המשפט בפרשת **בורוביץ**, לאחר שהביא בהסכמה את דברי השופט זמיר, בעמוד 816:

"נמצא כי אם נוכח בית המשפט הדין באישום הפלילי כי בהגשת כתב האישום יש משום אכיפה בררנית, וכי קיום ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, בידו הסמכות לנקוט אמצעים ראויים לתיקון הפגיעה. יש שימצא כי הפגיעה אינה מצדיקה לבטל את כתב האישום, וכי תיקונה של הפגיעה יכול שיושג באמצעי מתון יותר, כגון בהקלת עונשו של הנאשם... אך אם נוכח כי המעוות לא יוכל לתקן אלא על דרך ביטולו של כתב האישום, בידו להורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. בכל אשר יעשה יפעיל בית המשפט שלדיון ביקורת שיפוטית על החלטת המינהלית של התביעה".

בענייננו, נטען כי המתלונן איים על מאיר והנאשם, אך הוא לא הועמד לדין בשל כך ועל כן יש לבטל את האישום נגד הנאשם. אין בידי לקבל טענה זו.

ראשית, מחומר הראיות שהונח לפני עולה כי המשטרה מצאה לחקור את המתלונן באזהרה בגין חשד לעבירות איומים וקבלת דבר במרמה, נוכח טענותיהם של מאיר והנאשם, אך לבסוף לא מצאה להעמידו לדין, ככל הנראה בשל העדר תשתית ראייתית מספקת. אין בידי לקבוע כי נגלה לפני יחס מפלה בין שניים, המצדיק את ביטול האישום כנגד הנאשם.

שנית, יש לציין כי הנאשם עצמו לא היה עקבי בגרסאות שמסר. כך למשל, בהודעותיו במשטרה טען כי הוא בכלל הגיע לאכסניה באותו הבוקר אחרי השעה 7:00 והוא כלל לא איים על המתלונן, עד כדי שטען כי יתכן ומדובר במישהו אחר, אולי אף הכוונה למאיר. כאמור, בעדותו בבית המשפט, לאחר שעומת עם דבריו בקלטת, שינה הנאשם את גרסתו והודה במיחוס לו ואף אישר כי יתכן והגיע באותו היום בסביבות השעה 6:00 בבוקר.

זאת ועוד, הנאשם טען בעדותו ובהודעותיו במשטרה כי גם בבוקרו של יום 29.10.2012 המתלונן ירד לקבלה, צעק, איים לשרוף את המקום ולבסוף ברח מבלי לשלם. ברם, הדברים אינם עולים בקנה אחד עם הקלטת השיחה בה נשמע המתלונן מפוחד ומאיים, עד לשלב בו סולק על אתר מהאכסניה בשעת בוקר מוקדמת, כך שבשעה 6:30 כבר הספיק להתייצב במשטרת אילת. לא נשמע כל דבר איום מפיו של המתלונן.

שלישית, לא מצאתי לתן אמון בגרסתו של מאיר, לאחר שהתרשמתי מעדותו בבית המשפט. מדובר במי שמשמש כפקיד קבלה באכסניה, כך שאין להתעלם מתלותו בנאשם לצרכי פרנסתו. מאיר טען כי במהלך מחלוקת שנתגלעה עם הנאשם, בכל הנוגע לחדר נוסף עבור בני משפחתו, מצא להזמין את המשטרה. ודוק, המשטרה לא הוזעקה למקום בשל איומים והדבר אף בא לידי ביטוי בדו"ח הפעולה מיום 28.10.2012 שעה 23:32, שם נכתב: "המודיע מדווח כי הוא עובד באכסניית אביב ליד תנובה ואומר כי יש לו אורח ששילם על שני אנשים ורוצה להכניס עוד שני אנשים נוספים לחדר. כרגע הם מתווכחים ובעל המקום מבקש ניידת למקום"; בהמשך הדו"ח, בקשר לפרטי הטיפול באירוע, נכתב: לדברי המוקד האירוע בוטל על ידי המודיע" (ת/11). מאיר טען בעדותו, כי המתלונן איים לשרוף את האכסניה, אך למעשה השוטרים עזבו את המקום בתוך זמן קצר. מאיר ציין בעדותו כי גם למחרת בבוקר, איים הנאשם לשרוף את המקום, אך כאמור אין לדברים כל זכר בשיחה המוקלטת. בהמשך עדותו, בחקירתו הנגדית, שינה מאיר את גרסתו וטען כי כלל לא היה ויכוח עם המתלונן באותו הבוקר. גרסה נוספת, שונה במעט, נשמעה ממאיר על גבי מסמך שהעביר למשטרה (ת/12), שם טען כי המתלונן ירד לארוחת בוקר בשעה 8:00, צעק וקלל, עד שהנאשם אמר לו שבכוונתו להזמין את המשטרה.

יש לציין כי לא ידוע על הגשת תלונה מטעם מאיר או הנאשם כנגד המתלונן.

מכל המקובץ, סבורני כי הטענות כנגד המתלונן באשר לעבירת איומים על ידו, אינן מבוססות דיו, בעיקר משום שלא מצאתי לתן אמון בעניין זה בדבריהם של הנאשם ומאיר. עדויות השניים היו רוויות סתירות ואי דיוקים, כך בגרסאותיהם במשטרה וכך בעדויותיהם בבית המשפט. על בסיס האמור, אין בידי להגיע למסקנה כי המשטרה הפלתה לרעה את הנאשם, עת העמידה אותו לדין, הוא לבדו, בגין עבירת איומים.

סוף דבר

23. מכל האמור, אני קובע כי הנאשם אמר את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום מתוך כוונה להטיל מורא על המתלונן, ובדרך זו איים על המתלונן, ללא כל הצדקה.

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

24. עיקרי הכרעת הדין הוקראו לצדדים, בדיון שהתקיים היום במעמד הנאשם.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין בדואר רשום לידי הצדדים.

04 נובמבר 2014